

Спочатку була легенда про Орисину вежу. З тієї вишини вартові з Бечалі стежили за наближенням татаро-монголів, подавали за допомогою вогнища сигнал про небезпеку.

Саме юна красуня Орися зуміла втекти з полону і привести допомогу, щоб визволити бранців — односельчан.

А потім княгиня Єфросинія Збієвська облюбувала

пагорб, що поблизу Орисиної вежі, для будівництва католицького храму. Боліла вона до своєї віри повернути бечальців. Але ті не пішли у той храм. І княгиня змушена була освятити його в православну церкву.

Так і почала служити церква з незвичайною архітектурою православним віруючим Бечалі та навколишніх сіл.

Були війни. Селяни знімали і ховали на дні Горині церковні дзвони, а після наруги знову їх встановлювали на місце. Так було не один раз, бо цегляний храм завжди залишався незруйнованим.

Правда, фашисти добре обпалили його розписи. Але по війні бечальці на влас-

ний кошт знову відновили церкву.

Але за діло взявся домощений супостат з гаслами атеїста. На церкві обдерли покрівлю, повидирали стожарку, усе, що можна було зруйнувати, — зруйнували. Навіть огорожу.

Храм перетворили в аварійний. І десь у серпні 1988 року «любители порядку» загомоніли про те, щоб розібрати церкву повністю «на вимогу громадськості».

На сполох забили старожили Бечалі Ф. С. Малиш та голова колгоспу «Світанок» В. В. Єпик. І от знову люди відремонтували храм.

Фото А. ГОНТИ.